

Andere boeken van Astrid Sercu bij Clavis

*Je zult van me houden  
Je kunt geen kant op  
Je speelt met vuur*

Voor Merel.  
Ik zal er altijd voor je zijn.  
–Astrid

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.  
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen  
er zal uitzien als de dromen van onze jeugd.  
Het is onze missie om hun leefwereld  
elke dag zo mooi mogelijk te maken.



Astrid Sercu  
Badkamergeheimen

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio (Amber Brepoels)

Met elementen van Ana Risyet, PPO design, Pulsatronic en Dr Project/Shutterstock

Trefw.: puber, vriendschap, liefde, verliefdheid, queerness

NUR 284

ISBN 978 90 448 5704 7

D/2025/4124/150

Alle rechten voorbehouden

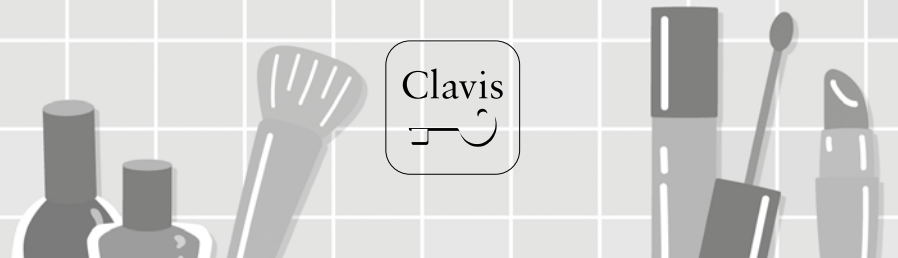
Tekst- en datamining niet toegestaan

[www.clavisbooks.com](http://www.clavisbooks.com)

Astrid ★  
Sercu ★

# BAD Kamer GEHEIMEN

Clavis



## Woensdag 31 augustus

17.27 uur

Ik lig languit op het tapijt in de woonkamer en ik staar naar het plafond. Over exact veertien uur en drieëndertig minuten begint de eerste schooldag. Ik ben er niet klaar voor. Twee maanden vakantie was lang niet genoeg voor mijn mentale gezondheid. Ik was van plan om uitgebreid te relaxen en aan mezelf te werken (ik heb me geabonneerd op drie yogakanalen op YouTube), maar dat is me helemaal niet gelukt. Ik bedoel: ik heb de afgelopen weken maar vierenvijftig keer kunnen uit-slapen, ik heb maar tweeënhalve serie uitgekeken en ik heb in totaal maar dertien frappuccino's met witte chocolade gedronken. Voel ik me uitgerust? Natuurlijk niet.

Bovendien heeft mijn haar deze zomer besloten dubbel zo pluizig te worden. Mijn kapsel lijkt momenteel op dat van een geëlektrocuteerde eekhoorn.

Mama vindt dat ik overdrijf. 'Ik zag er precies hetzelfde uit op jouw leeftijd! Alle jongens uit de straat liepen achter me aan!'

'Je groeide op in de stationsbuurt, mama. Volgens mij wilden ze je beroven.'

‘Eh ...’

Ik voeg er maar niet aan toe dat ze dringend zelf eens naar de kapper moet. Mama’s kapsel lijkt nog meer op een vogel-nest dan het mijne. Maar ik zwijg, want sinds papa een nieuwe vriendin heeft, is mama nogal gevoelig. En slonzig, dat ook.

Mama komt naast me staan. ‘Sushi vanavond?’

Ik grijns.

**19.14 uur**

Hierbij wil ik graag de uitvinder van sojasaus en gebakken uitjes hartelijk bedanken.

**20.34 uur**

Nog twaalf uur. Ik sms’te naar mijn beste vriendin Nour dat het einde van de wereld nadert en ze antwoordde dat ze er best wel zin in heeft.

Ik vrees dat dit het einde betekent van onze vriendschap.

Oké, goed, ik geef toe, er is een lichtpuntje. Ik heb me ingeschreven voor de audities van de schoolmusical. Geen grap. Ik heb deze zomer besloten dat er een nieuw doel is in mijn

leven: actrice worden. Zodra ik meespeel in de schoolmusical, is het een kwestie van tijd voor ik ontdekt word, vermoed ik. Erg lang kan het niet duren voor ik in Hollywood beland. Alle grote sterren wonen in Los Angeles (bedankt voor info, Instagram), dus misschien moet ik alvast beginnen googelen naar beschikbare villa’s.

**20.36 uur**

Er zijn meer dan 32 panden te huur in LA! Ik voorzie best een extra slaapkamer voor mama, want ik vrees dat ze het hier zonder mij niet redt. Ze is deze week al drie keer haar huissleutel kwijtgeraakt (die keer dat ze ’m in het rioolputje liet vallen niet meegeteld) en ze heeft in de afgelopen drie dagen het avondeten twee keer laten aanbranden. Als ze hier alleen achterblijft, is het een kwestie van tijd voor het huis in vlammen opgaat.

Misschien loopt ze in LA wel een sympathieke Amerikaan tegen het lijf?

Dan moet het er wel eentje zijn die een zwak heeft voor pluizigheid. En erg krokante diepvriespizza.

Zucht.

**20.41 uur**

Ik sms naar Nour dat ik over enkele maanden naar LA verhuis, maar dat ik haar nooit zal vergeten.

*Doe normaal* antwoordt ze.

Spelbreker.

**23.46 uur**

Ik doe geen oog dicht. Mijn eersteschooldagstress is nog nooit zo groot geweest. Welke broek trek ik morgen aan? Bij wie zit ik in de klas? Zou er anti-eekhoornshampoo bestaan? En weten ze in Los Angeles wel wat bitterballen zijn?

Mijn hoofd tolt. Ik weet het zeker: ik blijf de hele nacht wakker.

**Donderdag 1 september**

**07.15 uur**

Ik ben als een blok in slaap gevallen. Het alarm van mijn telefoon gaat af en het gepiep gaat door merg en been. Vreselijk maal drie. Ik moet echt snel een ander deuntje zoeken.

Juist. Eerste schooldag. Bijna vergeten.

Ik sleur mezelf uit bed. In de badkamer plens ik water in mijn gezicht. Ik kijk in de spiegel, ik huiver (de puisten op mijn kin blijven zich maar vrolijk vermenigvuldigen. Serieus jongens, dit ziet er écht niet meer uit) en ik haal met bijzonder veel moeite een borstel door mijn haar. Elke keer dat ik hier voor de spiegel sta, voel ik me miserabel. Ik had mijn vaders glanzende haar kunnen erven, en mama's fijne neus. Maar nee hoor: ik kreeg mama's eekhoornkapsel en mijn vaders dubbele kin.

Als ik naar mezelf kijk, zie ik alleen wat er niet goed is. Maar dat vertel ik niemand. Dat zijn badkamergeheimen.

Heel even neem ik mama's mascara vast (zou ik?), maar leg hem dan toch weer neer. Ik wil vermijden dat ik dat borsteltje weer in mijn oog steek. De vorige keer liep ik een week lang met een knalrood oog rond. Nour bleef er zo lang mee lachen dat ik haar een duw heb moeten geven.